

tager Drengen?" — „Ja, godt!" — Karlen giver sig saa til at overfalde Drengen og slaa ham. Han modsætter sig Forsøget, der er af en grim og svinsk Natur. Drengen blev slaaet til Blods og falder i Krampe. Nyborg og Karlen bære ham ind i en Kornmark. Faderen anmelder det til Politiet, men Sagen afvises, der blev ikke foretaget noget, det havde været Løjer og Spøg.

Hvor megen Raahed og Grusomhed der øves mod Børn, som maa bo i Karlekamre, kunne bl. a. vore Dommere tale med om. Hvis man fik et Udtog af de Domsakter, der foreligge om disse Sager, vilde man blive forfærdet. Der maa kraftige Bestemmelser til for at beskytte den lille Dreng og Pige, der skal ud at tjene. Jeg kommer til at tænke paa et Eksempel oppe fra Nordjylland, hvor Karlene og Pigerne paa en Gaard en Dag i beruset Tilstand bleve enige om at misbruge en lille Tjenestedreng. Et andet Tilfælde, der har beskæftiget os, er fra Aalstrup-Egnen, hvor 2 berusede Karle skar en Dreng i Ryggen og derpaa tvang ham til at finde sig i, at der blev hældt Tobakssauce i Saarene. Der indtraadte Betændelse, og Drengen kom paa Viborg Hospital og er den Dag i Dag Krøbling, men vedkommende Karle bleve ikke straffede; jeg tror nok, de bleve anholdte, men de slap fri. Hvorfor bar disse Karle sig nu saadan ad? Rimeligvis, fordi de som Tjenestedreng havde faaet en lignende Behandling. Lovgivningen paa dette Punkt er bleven forsømt, det haster med at reformere den og skaffe kraftigere og strengere Beskyttelsesregler for de unge og Børnene. At de ikke fremtidig maa bo i Karlekamret og dele Seng med Karlene, er et betydeligt Fremskridt. Det er underligt — det kommer jeg til at tænke paa, medens jeg staar og taler om det —, at det skal være nødvendigt i 1911 at tale derom, at vi ikke ere komne videre end, at en Tjenestedreng paa en 10—11 Aar skal være udsat for at dele Seng med en eller anden fordrukken og slet Medtjener. Jeg maa fremhæve, at ligesom der — som jeg før sagde — er gode Husbønder, er der selvfølgelig ogsaa mange gode Tjenestefolk, der øve en gavnlig Indflydelse paa de unge, men unægtelig er der et stort Antal Børn, der er blevet forraaet og sjælelig for-

hutlet, og Lovgivningen har ikke beskyttet dem.

Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) talte meget rosende om den gamle Lovgivning. Jeg paastaar, at den kunde benyttes og ogsaa er bleven benyttet mange Gange f. Eks. til at tvinge en ung Pige til at gaa tilbage til sin Plads, hvis hun har været udsat for Krænkelser af sin Blufærdighed og Ærbarhed. Jeg erindrer, hvilket smerteligt og dybt Indtryk, det gjorde paa mig, da for nogle Aar siden paa en Rejse, jeg foretog til Aarhus, en Husmands-enke fra Allingaaebro fortalte mig, at hendes 16-aarige Datter var kommen til at tjene paa en Herregaard, Lille Sorvad; hun havde ikke villet have, at Datteren skulde tjene der, fordi hun vidste, at Gaarden havde et daarligt Ry paa sig. Lønnen var imidlertid bedre end almindelig paa Gaardene deromkring, og Pigen var saa kommen til at tjene der. Men allerede et Par Dage efter var hun kommen grædende hjem og havde sagt: „Jeg kan ikke blive der, de ere saa slemme mod mig". De havde øvet Vold mod hende og været meget uhøviske. „Ja men", siger Moderen, „du maa gaa tilbage, for hvis du gaar af Tjenesten, bliver jeg dømt" — hun var jo hendes Værge — „du maa bede din Husbond om at beskytte dig". Pigen gik saa tilbage, men da der var gaaet nogle Dage, kom hun igen til Moderen og fortalte hende, hvor uhøvisk og raat hun var blevet behandlet. „Saa bliv du hjemme", sagde Moderen. Men det blev en dyr Historie for denne Enke. Proprietæren anlagde Sag mod hende, fordi hun havde beholdt sin Datter hjemme, og hun blev dømt foruden til en Bøde til Statskassen — jeg tror paa 25 Kr. — til at betale Husbonden en Erstatning paa 90 Kr. Nu kom hun til mig for at spørge om Raad og Vejledning. Hvordan gik det saa for Retten? Karlene nægtede alt, og dermed var den Sag afgjort. Det er min Overbevisning — uden at jeg her skal komme nærmere ind paa en Omtale af Tyendenævnet —, at et Nævn i en saadan Sag vilde fælde en ganske anden og klarere Afgørelse end en eller anden Retsbetjent, hvor han end bor, fordi ude paa Egnen, ligegyldigt hvor det nu er, vil der være en omtrent enstemmig Opfattelse og Mening